

Arrest

nr. 57 794 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat S. VANHEMMENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 september 2009 en heeft zich op 29 september 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 juni 2010.

1.3. Op 19 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit de hoofdstad Kabul. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. U bent een Tadjiek van etnische origine. U verklaarde dat u met uw familie naar Iran vluchtte op het einde van het Talibanregime. Uw moeder zou door de Taliban zijn gearresteerd omdat ze voor "Shelter Now" werkte. Ze werd verdacht van het verdelen van Christelijke literatuur. Ze werd vrijgelaten en nadien vluchtte uw familie naar Iran. Sindsdien woonde u met uw familie in Isfahan, Iran, waar noch uzelf, noch uw familie enig verblijfsdocument had. Daardoor zou u nooit school hebben gelopen. Samen met uw vader werkte u er in de bouw. U werd in de derde maand van het jaar 1388 (Westerse kalender: mei-juni 2009) naar Afghanistan gerepatriëerd door de Iraanse overheid. U zou bij uw aankomst in de stad Herat een verwant, N.(...), hebben gecontacteerd en u verbleef een week bij N.(...) in Herat. Dan zou die man u op illegale wijze naar Iran hebben teruggestuurd met de hulp van een smokkelaar. U wilde, omwille van het gevaar op een nieuwe repatriëring naar Afghanistan, niet langer in Iran blijven. U regelde, samen met uw vader, uw reis van Teheran naar België met een smokkelaar. U reisde illegaal naar België en op 29 september 2009 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitsboekje ("taskara") neer. Bij een eventuele terugkeer naar Kaboel, Afghanistan, verklaarde u zowel uw familie als de overheid te vrezen wegens de vroegere activiteiten van uw moeder.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. In casu dient echter, na een grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag, te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u onsamenvhangende en tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw beweerde deportatie van Iran naar Afghanistan, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Zo is het opvallend dat u, ondanks de specifieke vraag om uw deportatie omstandig te omschrijven, slechts enkele korte zinnen in telegramstijl opgaf zonder enige details (zie gehoorverslag CGVS p.12). Zelfs na een tweede poging om op een spontane wijze die deportatie omstandig toe te lichten, kon u dit niet (zie gehoorverslag CGVS p.14). Dit is op zich al zeer merkwaardig en geeft een allesbehalve doorleefde indruk. In het kader van uw deportatie verwees u zelf naar de Iraanse munt, nl. de "toman", en de Afghaanse munt, nl. de "afghani". Maar wanneer u naar de waardeverhouding tussen beiden munten werd gevraagd, kon u daar niet op antwoorden, ondanks uw verklaring dat u een week in Herat was, dat u daarbij toman op zak had en dat uw verwant in Herat u geld meegaf naar Iran (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p. 16). Zo zou u in Herat uw verwant hebben opgebeld. Uw vader zou u zijn nummer op een papiertje hebben meegegeven. Maar u kon dat nummer niet voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.13). Zo kon u geen details geven over de grenspost tussen Iran en Afghanistan waar u de grens zou hebben overgestoken (zie gehoorverslag CGVS p.15). U stelde dat u niets in uw geheugen had, maar toch herinnerde u zich dat ze u daar lastig gevallen hadden. Dat u verder niets over die grenspost wist te vertellen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo verklaarde u in ongeveer dertig minuten van Mashad (Iran) naar Herat (Afghanistan) te zijn gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dit is echter niet realistisch. Daartoe verwijst het CGVS naar informatie (waarvan een kopie is toegevoegd aan de blauwe map in het administratieve dossier) en waaruit blijkt dat de afstand tussen Herat en Mashad enkele honderden kilometers betreft. Hoewel dit een relatief korte afstand is in die regio, is deze afstand niet af te leggen in slechts dertig minuten tijd. Zo legde u ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande die reis. U verklaarde immers eerst dat u met één en hetzelfde voertuig van Mashad naar Herat reisde, maar nadien verklaarde u dat u met een bus naar de grens reed en nadien een ander voertuig nam tot de stad Herat (zie gehoorverslag CGVS p.16). Zo verklaarde u dat u zich niets kon herinneren van de stad Herat behalve de minaretten (zie gehoorverslag CGVS p.17). Als verklaring stelde u dat het al een jaar geleden is dat u er verbleef, hetgeen een weinig afdoende verklaring is. Gelet op het feit dat u sinds lang terug was in uw geboorteland Afghanistan, dat u overigens op jonge leeftijd had moeten verlaten, is het niet aanvaardbaar dat u uw indrukken van deze toch wel bijzondere stad niet kan toelichten. Dat u zich helemaal niets kon herinneren van deze stad ondermijnt de waarachtigheid van uw beweerde verblijf aldaar. U kon in elk geval geen enkel document of ander begin van bewijs voorleggen om uw

beweerde deportatie naar Afghanistan, en daaropvolgende terugkeer naar Iran, te staven (zie gehoorverslag CGVS p.15 en 16).

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u geen enkel document of ander begin van bewijs kan voorleggen ter staving van de beweerdde vluchtaanleiding van uw familie uit Afghanistan in het jaar 2000. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw kennis aangaande deze vluchtaanleiding zeer beperkt is. Zo verklaarde u tot tweemaal toe dat uw moeder bloem voorzag voor de bakkerijen van "Shelter Now", dat ze zou zijn beticht van het verspreiden van Christelijke literatuur, werd opgepakt en weer vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS p.11 en 12). Maar wanneer u nadien werd gevraagd naar de specifieke problemen van uw familie in die periode, verwees u nogmaals naar wat u eerder al had gezegd, zonder enig nieuw gegeven aan te brengen (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het CGVS kan nochtans redelijkerwijze verwachten dat u toch enige concrete kennis zou hebben aangaande de vluchtaanleiding van uw familie, die er de reden van zou zijn dat u niet in staat bent om naar uw geboorteland Afghanistan terug te keren. Immers bent u de oudste zoon van de familie. En Afghanistan blijft toch uw geboorteland, waar nog steeds verschillende familieleden zoals ooms en tantes verblijven (zie gehoorverslag CGVS p.12). Ook al was u bij uw vertrek uit Afghanistan maar ongeveer zeven jaar oud, het is weinig geloofwaardig dat dit thema tijdens uw jarenlange verblijf in Iran nooit aan bod zou zijn gekomen tijdens gesprekken binnen uw familie en dat u bijgevolg niet specifiek kan zijn in uw verklaringen. Het engagement van uw moeder zou er bovendien ook voor gezorgd hebben dat jullie niet meer bij jullie familie in Afghanistan welkom zijn en zij jullie gezin als christenen beschouwen. Ook in dit verband haalt u geen concrete elementen of voorvallen aan. U kan dus met andere woorden niet aannemelijk maken waarom u in Afghanistan niet meer welkom bent bij uw familie. Rekening houdend met het feit dat u verklaart de oudste zoon binnen het gezin te zijn - u zou nog één jongere broer en één zus hebben - is het niet aannemelijk dat u niet beter op de hoogte zou zijn van wat er zich destijds binnen jullie familie heeft afgespeeld en wat er uw moeder is overkomen. Binnen de Afgaanse context neemt u als oudste zoon een bijzondere en verantwoordelijke positie in binnen het gezin en is het niet geloofwaardig dat u van deze zaken niet beter op de hoogte bent.

Verder stelt het CGVS vast dat u ook geen enkel document of ander begin van bewijs voorlegt van uw verblijf in Iran, noch van uw reis naar Europa. Daarbij merkt het CGVS ook op dat het weinig geloofwaardig is dat u geen of heel moeilijk contact zou kunnen opnemen met uw familie in Iran. U verklaarde sinds uw passage door Turkije geen contact meer te hebben met hen (zie gehoorverslag CGVS p.5). Maar u had nochtans wél contact met een vriend in Iran (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dat u niet meer moeite heeft gedaan om via die vriend uw ouders te bereiken om zo eventueel meer documenten of meer gegevens ter staving van uw asielaanvraag te bekomen, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien moet ook worden opgemerkt dat het bijzonder flagrant is te moeten vaststellen dat u als Afgaan niet op de hoogte bent wanneer het Afgaanse Nieuwjaar wordt gevierd (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Ook binnen de Afgaanse vluchtelingengemeenschap in Iran wordt dit feest uitgebreid gevierd maar blijkbaar zegt dit feest u niets. Uw enige repliek, nl. dat de Afghanen in Iran niets konden vieren en dat vieringen luxe zijn, is weinig ernstig te noemen. Dit alles doet vragen rijzen bij uw verblijf in Iran, deportatie naar Afghanistan en opnieuw terugkeer naar Iran.

Om die reden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. U bent wel in het bezit van een originele identiteitsvoekje ("taskara"). Dit document, dat uw persoonsgegevens aantoont de welke hier niet ter discussie staan, vermag bovenstaande appreciatie niet te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 nog steeds in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich sinds geruime tijd niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend,

wordt in dit rapport nergens een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. UNHCR stelt dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat op basis van de inhoud van de bestreden beslissing niet kan worden aangetoond dat er een effectieve bescherming bestaat voor verzoeker wanneer hij terugkeert naar Afghanistan, meer bepaald Kabul. Verzoeker argumenteert dat het niet relevant is of het conflict nu gericht is tegen de Afghaanse of internationale troepen vermits burgers toch het slachtoffer blijven en opvang in zijn land van herkomst uitgesloten is voor hem. Hij concludeert, onder verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat artikel 3 EVRM verkeerdelijk is toegepast en hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) loopt.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), stelt verzoeker dat op basis van de inhoud van de bestreden beslissing evenmin kan worden aangetoond dat er geen gegronde vervolgingsvrees voor hem bestaat.

De bestreden beslissing is derhalve niet correct en faalt naar motivering in rechte aangezien de echte inhoud van zijn relaas, met name dat hij omwille van het verleden van zijn moeder gezocht wordt door de Taliban, zijn aanhangers en alle niet-christenen, wel degelijk beantwoordt aan de criteria van het vluchtelingenverdrag, aldus verzoeker. Verzoeker tracht verder de motieven omtrent zijn deportatie naar Afghanistan en zijn vluchtaanleiding uit Afghanistan te weerleggen, en hij voegt bij het verzoekschrift een brief van zijn moeder ter staving van zijn asielrelaas toe.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat er steeds rekening moet gehouden worden met de omstandigheden eigen aan de zaak. Hij verduidelijkt dat niet alle gevallen van weglating ertoe mogen leiden dat de goeder trouw in vraag wordt gesteld, hij een verklaring van zijn moeder heeft neergelegd ter staving van zijn asielrelaas, hij als minderjarige geen persoonlijke zaken kon vragen aan zijn moeder en dit taboe was, het niet logisch en onbegrijpelijk is dat de commissaris-generaal de argumenten in de bestreden beslissing als onvoldoende onderbouwend beschouwd, het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Verzoeker besluit dat drie voorwaarden moeten vervuld zijn opdat aan de materiële en de formele motiveringsplicht zou zijn voldaan en dat aan de derde voorwaarde, de draagkrachtvereiste, niet is voldaan vermits de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens en de voormelde motivering derhalve niet afdoende is.

Aan het verzoekschrift wordt een niet-vertaalde verklaring van verzoekers moeder toegevoegd.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 november 2010 (CG nr. 0916730), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande zijn beweerde deportatie van Iran naar Afghanistan, en hij ook geen enkel document of ander begin van bewijs voorlegde ter staving van zijn deportatie naar Afghanistan en zijn daaropvolgende terugkeer naar Iran, (ii) hij geen enkel document of ander begin van bewijs neerlegde ter staving van de beweerde vluchtaanleiding van zijn familie uit Afghanistan in het jaar 2000 en ook zijn kennis over deze vluchtaanleiding zeer beperkt is, (iii) hij geen enkel ander stuk neerlegde ter staving van zijn verblijf in Iran, noch van zijn reis naar Europa, (iv) het weinig geloofwaardig is dat hij geen of heel moeilijk zou kunnen contact opnemen met zijn familie in Iran, (v) het flagrant is dat verzoeker als Afghaan niet op de hoogte is wanneer het Afghaanse Nieuwjaar wordt gevierd, (vi) zijn taskara slechts zijn persoonsgegevens aantonen die niet ter discussie staan, en (vii) in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld en uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.7. Verzoeker vluchtte volgens zijn verklaringen in 2000 op zevenjarige leeftijd samen met zijn gezin van zijn geboorteland Afghanistan naar Iran omwille van de christelijke activiteiten van zijn moeder, en werd in 2009 door de Iraanse overheid als enige van het gezin naar Afghanistan gerepatriëerd. Verzoeker stelt nog steeds gezocht te worden door de Taliban en zijn aanhangers, alsook door alle niet-christenen omwille van het verleden van zijn moeder.

2.7.1. Met betrekking tot de motivering dat verzoeker onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn beweerde deportatie van Iran naar Afghanistan en hij hier ook geen enkel document of ander begin van bewijs van voorlegde, wijst verzoeker er op dat hij minderjarig is, de deportatie al een aantal jaren geleden is en dit voor hem een psychologisch trauma was waardoor het normaal is dat hij niet meer alle details omtrent de deportatie kent.

De Raad is in casu van oordeel dat los van alle details die gepaard gaan met een deportatie van Iran naar Afghanistan, van verzoeker mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om de deportatie zelf aannemelijk te maken. Zo is de Raad van oordeel dat verzoeker het opgediste relaas niet aannemelijk maakt. Het is immers ongeloofwaardig dat verzoeker op straat wordt gestopt door de Iraanse autoriteiten, hij meegenomen wordt naar een politiebureau, zijn vader naar het politiebureau komt omdat verzoeker hem gewaarschuwd heeft en zijn vader op het politiebureau, zonder enige verdere controle, naar huis gaat om zagezegd het document van verzoeker te halen, niet meer terugkeert, en derhalve zijn minderjarige zoon in de steek laat. Dat de Iraanse politie dermate laks te werk zou zijn gegaan door verzoekers vader te laten gaan, en dat zijn vader zijn oudste zoon, die op dat ogenblik nog minderjarig was, zomaar in de steek zou hebben gelaten, is niet aannemelijk zodat de Raad geen enkel geloof hecht aan het opgediste relaas over de deportatie. Dit klemmt des te meer nu door het indienen van een (onvertaalde) brief van verzoekers moeder duidelijk blijkt dat er wel nog contact is met zijn familieleden zodat derhalve kan verwacht worden dat alle elementen, noodzakelijk om verzoekers asielaanvraag te beoordelen worden voorgelegd.

2.7.2. In de mate verzoeker stelt dat hem niet mag verweten worden niets gedaan te hebben om zijn familie terug te vinden, *“zijn familie daar nog altijd ondergedoken leeft, zodat het voor Tracing van het Rode Kruis geen evidentie was om hen terug te vinden”* en hij inmiddels wel contact heeft gehad met zijn moeder die in een brief het relaas uiteenzet, wijst de Raad erop dat de brief van verzoekers moeder niet vertaald werd en van de inhoud derhalve geen kennis kan genomen worden, niet kan nagegaan worden hoe en wanneer verzoeker in het bezit kwam van dit schrijven en op welke manier hij plots in contact komt met zijn familie en het onbegrijpelijk is dat, aangezien hij nu wel contact heeft met zijn familie, er geen enkel begin van bewijs wordt ingediend waaruit kan afgeleid worden waar de familie zich bevindt. De Raad benadrukt dat zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, ook de asielzoeker al dan niet minderjarig moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205).

De Raad is van oordeel dat verzoeker de deportatie niet aannemelijk maakt en stelt voorts vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs indient van de beweerde feiten, de identiteit en afkomst van zijn ouders, noch van het (illegaal) verblijf van zijn ouders in Iran of elders, terwijl hij daartoe wel in de mogelijkheid is vermits hij wel degelijk contact heeft met zijn ouders.

2.7.3. Wat verzoekers vrees voor vervolging betreft vanwege de Taliban, zijn aanhangers en alle niet-christenen omwille van het verleden van zijn moeder, wijst de Raad erop dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers moeder ten tijde van de Taliban (het jaar 2000) zou zijn beschuldigd van het verdelen van christelijke literatuur en daarna vrijgelaten werd en zo kon vluchten naar Iran. Het is immers algemeen geweten dat ten tijde van de Taliban een strikt en uitermate streng en gewelddadig beleid werd gevoerd ten aanzien van vrouwen, laat staan dat zij een vrouw die beschuldigd werd van het verspreiden van christelijke literatuur zonder meer zouden vrijgelaten hebben. Daarenboven wijst de Raad erop dat de ngo "Shelter Now", net zoals zoveel andere ngo's, nog altijd werkzaam is in Afghanistan zodat niet valt in te zien waarom verzoeker of zijn familie na 11 jaar nog zouden gevisieerd worden door de "*Taliban, zijn aanhangers en alle niet-christenen*" in Kabul.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "*minimum level of severity*" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

Verzoeker verwijst voor wat betreft de subsidiaire bescherming enerzijds naar zijn asielrelaas, inzonderheid de beweringen dat zijn moeder "berucht" was zodat hij het risico loopt om het doelwit te zijn van de Taliban en andere niet-christenen, en anderzijds naar de toestand in Afghanistan. In artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een individuele dreiging, kan de aanvrager niet louter naar een algemene toestand verwijzen doch moet hij enig verband met zijn concrete toestand aannemelijk kunnen maken.

2.9.1. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij nog meer gevaar loopt omdat zijn moeder berucht was door het verspreiden van christelijke literatuur, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat hij behoort tot een kwetsbare groep omdat hij minderjarig is wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met dit feit nu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt: "*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.*". In de mate verzoeker nog verwijst naar "*de systematische praktijk van onmenselijke en vernederende behandelingen*" in Afghanistan, merkt de Raad op dat verzoeker niet verder komt dan beweringen die niet worden gestaafd door de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

Waar verzoeker nog opmerkt dat hij minderjarig is, hij nergens terecht kan, hij op straat zal moeten leven, verhuizen geen optie is voor hem en derhalve opvang in zijn land van herkomst uitgesloten is, merkt de Raad enerzijds op dat de nood aan bescherming geboden door de artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoeker en anderzijds het enige "objectieve" bewijs dat aan het dossier is toegevoegd verzoekers taskara is, waaruit blijkt dat hij afkomstig is uit Kabul. De Raad herhaalt dat geen enkel geloof wordt gehecht aan verzoekers opgediste relaas en hij ook niet heeft aangetoond dat zijn ouders (illegaal) in Iran zouden verblijven, derhalve toont hij niet aan dat hij niet zou kunnen opgevangen worden door zijn familie in Kabul. Verzoeker brengt geen andere concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in Kabul, Afghanistan geen opvang zou kunnen genieten.

2.9.2. Anders dan verzoeker voorhoudt, werd in de bestreden beslissing wel degelijk een oordeel gevormd over de vraag of in Kabul sprake is van een binnenlands gewapend conflict aangezien de Raad in de bestreden beslissing leest dat in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld en dat na een grondige analyse van de beschikbare informatie geconcludeerd kan worden dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De commissaris-generaal heeft zich hierbij gesteund op het document "*Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" van 17 augustus 2010", toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 23). Hieruit blijkt dat ANSO stelde dat vanaf 2010 er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd. Zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, bijvoorbeeld ambassades of overheidsgebouwen, hotels of zogenaamde gasthuizen voor buitenlanders. Afghaanse en internationale troepen zijn een doelwit. Er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten en de stad heeft ook te kampen met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste/welgestelde Afghanen.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker zich beperkt tot de beweringen dat niet kan worden aangetoond dat er een effectieve bescherming bestaat voor verzoeker wanneer hij terugkeert naar Afghanistan en meer bepaald Kabul, de situatie in Kabul nochtans zeer ernstig te nemen is, het niet ter zake doet of dit conflict in hoofdorde gericht is tegen de Afghaanse en internationale troepen aangezien de burgers toch het slachtoffer blijven en louter zijn aanwezigheid een reëel risico inhoudt, doch dat hij zelf geen enkel concreet element aanbrengt ter weerlegging van de objectieve informatie van de commissaris-generaal. De Raad herhaalt dat uit de informatie blijkt dat het geweld in Kabul anno 2010 gericht is tegen specifieke groepen (de Pro-government Forces (PGF), de Afghaanse autoriteiten en al wie met hen geassocieerd wordt), organisaties en personen met een bepaald profiel (informatie, p. 8).

De Raad wijst er ook nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS